

Úrvacsorás istentisztelet – Advent 4. vasárnapja

Budapest-Fasor, 2022. december 18.; MGyTK

<https://youtu.be/CU8g97cxGTo>

A vasárnap igéje: Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete! Az Úr közel! (Fil 4,4-5)

Lekció: Jn 1,19-28 Keresztelő János bizonyágtétele

JÁNOS ÍGY TETT bizonyágot, amikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék tőle: Ki vagy te? Ő megvallotta, és nem tagadta. Ezt vallotta: Én nem a Krisztus vagyok. Erre megkérdezték tőle: Hát akkor? Te vagy Illés? Ő azt mondta: Nem az vagyok. – A próféta vagy? Így válaszolt: Nem. Ezt mondták tehát: Ki vagy? – hogy választ adhassunk azoknak, akik elküldtek minket: mit mondasz magadról? Erre ő így felelt: „Én kiáltó hang vagyok a pusztában: egyengessétek az Úr útját”, ahogyan Ézsaiás próféta megmondta. A küldöttek között voltak farizeusok is, és ezek tovább kérdezték őt: Miért keresztelsz hát, ha nem te vagy a Krisztus, sem Illés, sem pedig a próféta? János így válaszolt nekik: Én vízzel keresztelek. De közöttetek áll az, akit ti nem ismertek, aki utánam jön, és én arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam. Ez Betániában történt, a Jordánon túl, ahol János keresztelt.

Textus: 1Móz 21,1-7 Izsák születése (SZIT)

AZ ÚR MEGLÁTOGATTA Sárát, ahogy megígérte, az Úr úgy tett Sárával, ahogy előre megmondta. Sára fogant, és fiút szült Ábrahámnak öreg korában, abban az időben, amelyről Isten beszélt. Ábrahám fiának, aki született, akit Sára szült neki, az Izsák nevet adta. Ábrahám körülmetélte fiát, Izsákot, a nyolcadik napon, ahogy Isten megparancsolta. Ábrahám százesztendő volt, amikor fia, Izsák megszületett [Sára kilencven]. Akkor ezt mondta Sára: Isten örömet szerzett nekem, s aki hallja, velem együtt örül. Aztán folytatta: Ki mondta volna Ábrahámnak, hogy Sára még gyermeket fog szoptatni? Öreg korára szültem neki fiút.

Kedves Gyülekezet!

Izsák csodálatos születése igazán ráhangolja ma a szívünket az isteni Fiú karácsonyi megtestesülésén való ámulásra. Ahogy Jézus eljövetelét Keresztelő János pusztában kiáltó hangja készítette elő, úgy egyengeti Ábrahám és Sára története is az utat a betlehemi gyermek megszületése felett érzett öröm kiteljesedéséhez.

A *zsidók története* c. művében az első századi történetíró, Josephus Flavius azt írja: A vízözön után a tizedik nemzedékben volt a káldeusoknál egy igaz és kiváló, éles elméjű, nagy rábeszélőképeségű férfiú, Ábrahám. Erényes volt, ritkán tévedett és bölcs ember hírében állt. 75 éves korában költözött el Babilonból Egyiptomra át Kánaánba, Isten parancsára. Járatos volt a csillagászatban és az aritmetikában, ő ismertette meg ezeket a tudományokat az egyiptomiakkal és rajtuk keresztül a görögökkel.

Ezen kívül azt is elhatározta még, hogy amerre jár, helyesbíteni fogja az Istenről elterjedt téves nézeteket is. Meghallgatta az egyiptomi papok véleményét isteneikről és eldöntötte, hogy ha ezeknek a tanítása bölcsőbb, mint az övé, akkor hajlandó elfogadni azokat – különben pedig megpróbálja jobb belátásra bírni őket. Mindenekelőtt hirdette azt, hogy csak egy Isten van, minden dolgok teremője, és hogy ez az Isten ad meg minden szerencsét az ember-

nek. Ezt pedig ő a földön és a tengeren, a napban és a holdban mutatkozó jelenségekből és az égboltozat változásaiból következtette. Így mondta, ha magában a teremtményben volna az erő, akkor a maga erejéből tudna gondoskodni léte fenntartásáról. Hogy pedig ez nem így van, nyilvánvaló. Ezért a maga erejéből a teremtmény nem tud semmit sem cselekedni a maga javára, hanem függ egy felsőbb lény hatalmától, akit egyedül illet hála és dicséret. Eddig Flavius.

A bölcs, misszói lelkületű Ábrahám felesége az ő közös apától származó féltestvére, a gyönyörű Sára volt. Szépségének, bármerre jártak, szélteben-hosszában híre ment. Fáraók és királyok figyeltek fel rá.

Egyetlen szomorúságuk volt csak. Az, hogy nem volt gyermekük. Pedig Isten már a 12. fejezetben, Ábrahám elhívásakor közölte vele: *Nagy néppé teszel, és megáldalak, nagygyá teszem nevedet, és áldás lesz. ... Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.* (12,2-3)

Nyilván már ekkor, ezen isteni szavak elhangzásakor is nehezen volt elképzelhető számukra egy ilyen ígéret megvalósulása, hiszen Ábrahám és Sára már ekkor sem voltak éppen fiatalok. 75 éves volt Ábrahám, Sára 65. Az évek pedig csak teltek.

Isten aztán Kánaánban is megismételte ígéretét: *Olyanná teszem utódaidat, mint a föld porát: aki meg tudja számolni a föld porát, az tudja megszámlálni majd a te utódaidat is.* (13,16) Az évek azonban csak teltek. De

Isten kitartott: *Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Ennyi utódod lesz!* – mondta újra Ábrahámnak. (15,4-5)

Aztán 23 évvel később újra ezt mondta Isten: *Sára, a feleséged szül neked fiút, akit Izsáknak fogsz nevezni. Szövetségre lépek vele is, örök szövetségre, meg utódaival is.* (17,19)

Nem sokkal ezután, Mamré tölgyesében újra ezt mondta neki: *Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és feleségednek, Sárának akkor már fia lesz!* (18,10)

Idős koruk, mi több: vénségük miatt bár mindketten rejtélynek tartják ennek megtörténtét, mégis, a hinni vágyók hitetlenkedésével hisznek, és minden biológiai realitás ellenére is reménykednek abban, hogy az az Úr, aki azt állítja magáról, hogy számára nincs lehetetlen – igazat beszél. (18,11-14)

És itt érkezünk el a mai prédikációs alapigénkhöz, az ígélet fia, Izsák egy évvel későbbi megszületéséhez, Ábrahám és Sára boldog öröméhez, a dal és a nevetés idejéhez.

Apai és anyai örömük megnyilatkozása lehetne Petőfi *Fiam születésére* c., Debrecenben, 1848. december 15-én írt verse is:

„Ide, ide fiamat kezembe,
Hadd szorítsam a szivemhez őt!
Mintha volnék újonnan teremtvé,
Hogy éltemnek ifju lombja nőtt!

Üdvezellek, lelkem szép kis ága,
Üdvezellek, édes magzatom!
Sírásodnak bánatos zajába
Beleolvad örvendő dalom.

Kis parányom, milyen nagy örömmel
Állok itt és nézem képedet!
Kell-e még pap? Örömkönnyeimmal
Keresztellek én meg tégedet.

Csillagász lett végre is belőlem,

Itten állok csillagom előtt,
Arcvonásit hosszasan szemlélem,
S találgatom a távol jövőt. ...”

Ábrahám már a világmindenség vizsgálatakor is arra a következtetésre jutott, hogy van egy Isten, aki minden dolgok Teremtője. Akitől minden jó származik. Legjobb ezért, ha az ember alázattal és hálással szívvel belátja, hogy Istentől függ a sorsa, az élete.

Amikor évtizedekkel később ölébe vehette és hosszán szemlélhette várva várt fiát, az ígélet gyermekét, szeme fényét, élete csillagát, nyilván sokszorosan felerősödtek benne ezek az Istennel kapcsolatos felismerések, a Teremtő iránt érzett hála és dicséret. Mert lám, ha később is, mint ő várta, Isten megtartotta szavát. Ebből pedig megtudhatta Ábrahám és Sára azt is, hogy fiukkal és azok fiaival kapcsolatban sem kell majd találgatniuk a távol jövőt. Élet, gazdag folytatódás és áldás kíséri majd őket és általuk – a betlehemi jászolba megszületett kisdédért – a népeket.

Ez Isten terve a teremtéssel: az ember öröme, boldogsága, áldó hatalom oltalmába rejtett élete. Már itt a földön és majd ott a mennyben, az örök élet birodalmában is.

Gondoljunk ezért most a ma megkeresztelt Do-monkosra, a saját gyermekeinkre, a családjukba született gyermekekre, nem vér, de szeretet és elfogadás szerinti gyermekeinkre, és gyermekeink már megszületett vagy a jövőben megszülető gyermekeire így: örömmel, hálás szívvel, azzal a hittel és abban a biztos és megnyugtató tudatban, hogy ők is Isten ígéreteinek örökösei, hogy a lehetetlent nem ismerő Isten az ő életükben is megmutatja majd magát – csodásan és hatalmasan.

Ábrahám, Sára és Izsák története által ezt üzeni, mondja ma nekünk az Úr. Boldog, aki elhiszi, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mond neki. (Lk 1,45) Imádkozzunk!

Ima

Uram, Te Isten vagy, én ember. Te nagyszerű, én egyszerű. Te ígérsz, én benned hittel, bizalommal és örömmel reménykedem. Ámen.

Ének: 298,3

Urunk, hitet, hűséget adj Nékünk és gyermekünknek, Hogy célunkért, mely igen nagy, Mindent, mindent tegyünk meg! Őrizd a gyülekezetet, Hogy áldassék a te neved, Atya, Fiú, Szentlélek!